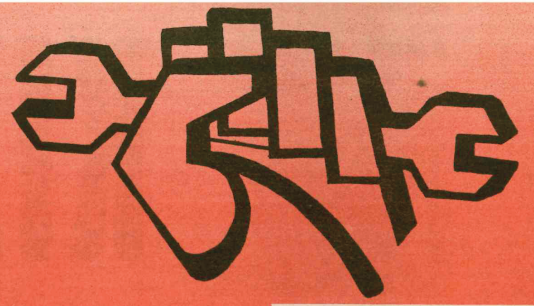

DEVRİMCI İŞÇİ

30 MART 1985 ÖZEL SAYI

0,50 DM

KIZILDERE DÜN DEĞİL,
BUGÜN VE YARINDIR

KIZILDERE

30 MART 1972'DEN 30 MART 1985'E

Kimilerine göre bir "kahramanlık menkibesi", kimilerine göre "Sunî dengenin kırılması", kimilerine göre "anarşizm ve bireysel terörizm", kimilerine göre "71 yenilgisinin noktalması" olan Kızıldere (30 Mart 1972) nedir? Kızıldere salt ONLAR tarafından gerçekleştirilen "oligarşiye kafa tutma" eylemi mi, izlenen "meşru müdafaa hattı"nın uzantısı mı? Hangisi 30 Martlar'a doğru bakıştır?

Kuşkusuz sınıfsal özü gözardı edilirse Kızıldere, salt bir avuç cesur insanın yarattığı "yiğitlik destanı"dır. Kuşkusuz O'nu yaratan ideolojik-politik hat ve örgütsel yapıdan ayrı düşünülürse salt "yenilginin noktalması"dır. Ve kuşkusuz marxist devrim teorisinde "Zor'un rolü" kavranamamış, sınıf mücadelesinde "Öncü'nün rolü yadsınılmışa tipik "bireysel terörizm" örneği ve "elitist-jakobenlerin" bir eylemidir de. Kızıldere'yi kavramak, Türkiye Solu'na tarihsel süreç içinde bakmak, bu süreç içinde THKP-C'nin yerini belirlemekle mümkün. 30 Mart'ı kavramak, bugünün ve yarının devrimci görevlerini yerine getirmeye bu tarihsel süreçte eleştirel bir gözle bakmakla mümkün. Bu yazının amacı Türkiye Solu'nu, THKP-C'yi ve DEVRİMCİ YOL'u (yani bir bütün olarak geçmiş) değerlendirmek değil. Çok kalın çizgilerle de olsa Kızıldere'nin bugün biz devrimciler açısından taşıdığı önem, Geleneksel Sol, THKP-C, DEVRİMCİ YOL bağlantısının kurulmasıyla ortaya çıkacaktır:

- THKP-C, 1965-70'lerde emperyalizm ve ülkedeki sınıfçılıklarının yol açtığı siyasal kutuplaşmaların (taraf olmaların) bir ürünüdür.

- THKP-C, Marksizm-Leninizm'i kendine dünya görüşü ve ideolojik donanım olarak almış bir harekettir.

- THKP-C, M-L'in Türkiye Devrimi'nin somut sorunlarına cevap arayan, bulan canlı ruhunu ortaya çıkarmış; Türkiye Solu'nu "teorinin sonsuz dehlizlerinde" kaybolmaktan kurtarmıştır.

- THKP-C, politik odağına "iktidar mücadelesi"ni koymuş, örgütsel yapı, çalışma tarzı, devrim stratejisini "iktidar mücadelesi"ne göre şekillendirmiştir. "...izlediği ideolojik-politik hat itibarıyla (örgütsel-subjektif olarak olmasa da) iktidar alternatifini bir hareket oluşturabilmiştir..." (D. YOL-BİLDİRGE, s. 24)

- THKP-C, iktidar olmayı şu ya da bu devrimin kopyası olarak görmemiş, M-L'in evrensel tezleriyle ülke özgül koşullarını birleştirmiştir.

- THKP-C'nin "iktidar mücadelesi/politik devrim" anlayışı sınıfsız-sömürsüz bir toplum yaratmaya yöneliktir. Bu anlayışa göre iktidarı alma sosyalist toplumun oluşumunun tamamlanması değil, kurulmasının baş-

langıcıdır. Kuşkusuz THKP-C birçok yönüyle bu oluşumu gerçekleştirecek düzeye gelememiştir. Yine kuşkusuz Sosyalist Toplum'un oluşumunda iktidarı alınmasından önce de mevcut toplum içinde ilerdeki toplumun nüvelerinin yeşertilmesi vazgeçilmez ön koşullardır. DEVRİMCİ YOL, Direniş Komiteleri, Kitle İlişkileri, Örgüt İlişkileri vb. düzeylerdeki siyasal pratiğiyle yaşanan toplum içinde sosyalist ilişkileri inşa etme geleneğini başlatmıştır.

DEVRİMCİ YOL, 71 Yenilgisi'nin Türkiye ve devrimciler açısından taşıdığı dersleri yaratıcı biçimde değerlendiren, olumlu ve doğru yanlarını pekiştirip geliştiren, yanlış ve ek-sik yanlarını gidermeye çalışan/gideren bir harekettir. Devrimci Hareketimiz hayatın her alanında, işçi sınıfı, emekçi halk katmanları ve geniş yığınlar içinde "sosyal gerçeklik" olabilmişse; en başta Marxizmi ve THKP-C ideolojisini eylem kılavuzu olarak alıp geliştirmesi nedeniyle olmuştur. DEVRİMCİ YOL, dünyada ve ülkemizde halkların emperyalizme ve faşizme karşı uzun mücadeleleri içinde yer alan zafer ya da yenilgileri tek başlarına öne çıkarmadan, bunları doğuran koşullar içinde değerlendirmiş, "Zafer" ve "Yenilgi"nin diyalektik bağıni kurmuştur.

Yenilgi sonrası, 71 Hareketi'ni ve THKP-C'yi "12 Mart Dönemi"nin yığınlık ortamı içinde ya tümden reddeden ya da kenarından köşesinden çekilip kendi subjektif niyetlerine göre yorumlayan siyasi gruplar da çıktı. Daha 12 Mart Cuntası'ndan ilk darbeler yendiğinde "hareketin yeniden gözden geçirilmesi"ne, THKP-C'nin ideolojik-politik-örgütsel yapısının reddine dayalı "eleştirel özleştiriler" yapılmaya başlandı. Bu "döneklik" ve "teslimiyetçilik" giderek "Abdülhamit'in anti-emperyalistliği" ve "Demirel'in yurtseverliği"ne(!) ulaştı. Devrimci Hareket tarafından çoktan ilipili pazara çıkarılmış revizyonist tezler ve burjuva ideologların anti-marxist görüşlerinden "büyük sırlar"(!) keşfedildi. Gerçekten geçmişten dersler çıkar-makla, onu geliştirip zenginleştirmekle ilgili olmayan teoriler ortalığı kırıp geçirdi(!)

Bu arada "...kaçınılmaz ayrışma ve dağılmalar karşısında hayalleri yıkılmış insanların verdiği hırçınlıkla herşeyi, karşılarındaki kişilerin kariyeristliği ve kişisel özellikleriyle açıklayabildi..." Yüksek perdeden her şeyin müebbibi olan kişiler'den hesap soracaklarını(!) ilan eden..." (D.YOL-BİLDİRGE,s.56'da 2 Nolu dipnot) kimileri de farklı dünya görüşlerini siyasal olmayan subjektivizmle açıklayıp, apolitik tavrılarının ideolojisini yaparak "zevahirî kurtarmaya"; herkesten çok THKP-C'li olmaya ve geçmişî savunuyu izlenimini yaratmaya çalışmışlardır. Kısaca belirtmek gerekirse, yenilginin

yarattığı ideolojik keşmekeş, hertürden anti-marxist/sınıf uzlaşmacısı revizyonist/reformist düşüncenin doğmasına ve yaygınlaşmasına elverişli zemin yaratmış; yenilginin,yığınlının, çürümüşlüğün ideolojisinin ve örgütlenmesinin kılıfı "devrimcilik" olabilmıştır.

Bütün bunlara karşılık Devrimci Yol'un THKP-C ve Geçmiş'e yaklaşıp yöntemi bugün de bizlere çok olumlu ipuçları vermektedir. Hareketimiz herşeyden önce sağlıklı bir geçmiş değerlendirmesinin geçmiş üzerinde yükleyecek bir devrimci hareket tarafından yapılabileceğini, "geçmiş aşma"nın ancak bu yöntemle mümkün olabileceğini göstermiştir. Bu yöntem bugün yapılacak "GEÇMİŞ" ve "DEVRİMCİ YOL" değerlendirmesinin geçerli ve tek yöntemidir.

Devrimci Yol herşeyden önce THKP-C'nin "Marxist Sistematiği"ni almıştır. Bu sistematiği salt "iman tazelemek" ya da salt "geçmişî savunmak" için değil; bilakis haldeki durumu açıklayan bir "dünya görüşü" olduğu için almıştır. Hareketimiz THKP-C'nin yöntemi ve ideolojik-politik sistematiğinin belirleyici parçalarını (tarih tezi, devrim anlayışı, örgüt anlayışı, çalışma tarzı vb.) orasından burasından çekilerek değil, bir bütün olarak almıştır. Devrimci Yol bu nedenle THKP-C'yi "geleneksel sol"dan ayıran ilk ve en önemli olan iki neden olan "iğdiş edilen marxist teoriyi yeniden eski üretkenliğine kavuşturmak" ve "marxizmi teoriden çıkıp pratiğe uygulanan eylem kılavuzu haline getirmek" özelliklerinin mirasçısı ve uygulayıcısı olmuştur.

Devrimci Hareket, bugün de bir yenilgi sonrası dönem yaşamaktadır. "Yenilgi Dönemi'nin objektif koşulları, sol saflarda yığınlık, ideolojik-teorik kaos, devrimci değerlerin dejenarasyonu vb... olumsuzlukların yeşerip gelişmesi için elverişli ortam yaratmaktadır. Nitekim 12 Eylül sonrası sol hareketlerde "yeni keşifler", "yeni ideolojiler", "yeni çizgiler" sıkça raslanmış olması bir tesadüf değildir. Bazı sol kesimler katı bir dogmatikle hareket ederken, bazıları da "dün"ün ideolojik-politik çizgisinin ve her türden değerinin geçersizliğini savunmaktadırlar. Böylesi dönemlerde nerede bulunursak bulunalım takınılması gereken devrimci tutum, devrimci fikirlerin, devrimci teorinin savunulması, ve somut gelişmelerin kavranması yönünde geliştirilmesi, canlı tutulması olmalıdır. Bu bakımdan bugün, Devrimci Hareketin ideolojik-politik çizgisinin savunulması görevi temel öneme sahiptir. Biz devrimciler, yaratılan olumsuzlukları engelleyemeysek, Türkiye Devrimci Hareketi'nin ve Halklarını-

zın yarattığı olumlu değerlere sahip çıkıp bunları geliştirmekle gıdasını yenilgi ortamından alan her türden olumsuzluk giderek pekişecektir. Yenilenin bir bütün olarak Türkiye Solu olması nedeniyle yenilginin yolaçtığı tahribat bütün sol kesimleri, Türkiye Toplumunun büyük bir bölümünü ve hatta birçok yönüyle Türkiye Toplumunun bir uzantısı olan yurtdışındaki Türkiyelileri de etkilemektedir...

Bu etkileri en asgariye indirebilmek olanağı kuşkusuz vardır: Bu olanakları yine devrimci dünya görüşünün içinde bulabilmekteyiz. Bu nedenle Devrimci Yol'u kavramak, O'nun böylesi dönemlerdeki tutumuna bakmak yararlı olacaktır. Bu bağlamda Devrimci Yol'cuları Türkiye Solu'ndan ayrı kılan başta gelen özellikleri "ekonomik-doğmatik" olmayışları (devrimci teoriyi kuru lafızlar, kuru metinler olarak, amentü gibi değil, özüyle, yaşayan canlı şekliyle savunmaları); yaşanan ideolojik-politik ayrışıkları sağlıklı bir ideolojik mücadele ile açığa çıkarmaları ve somut günlük görevleri ihmal etmemeleridir.

Birçok yönüyle yurtdışındaki Türkiyelileri ve onların bir parçası olan DEVRİMCİ İŞÇİ'yi de etkileyen "Yenilgi Dönemi'nden çıkacak, Türkiye Devrimci Hareketi ve Devrimci İşçi, kendilerini yaratan siyasal-toplumsal koşullar ve eylemlilikler içinde yer alacaktır. Ancak bunlar -bilindiği gibi- kendiliğinden olmayacaktır. Başka bazı faktörlerin yanısıra bilinçli ve iradi çabalarla olacaktır.

Bugünün somut görevlerine ve sorunlarına Devrimci Hareket'in ideolojik-teorik sistematiği içinde yaklaşım; sınıf ilişkisi ve çelişkilerinin bugünkü evrede yarattığı zengin verileri bu doğru perspektifte değerlendirmek; üzeri kılınmek istenen marxizmin devrimci özünü kavrayıp geliştirmek için bilinçli bir çaba; mücadelenin gerektirdiği görevleri kararlılıkla yerine getirmek... Bütün bunlar bu sürecin aşılmasına yardımcı olacak/gerekli öğelerdir.

"Yenilgi Dönemi'nden çıkılması,bir bakıma, Devrimci bir hareketin yaratılması anlamına da gelir. Diğer bir deyişle DEV-GENÇ /THKP-C ve DEVRİMCİ YOL'da ifadesini bulan Devrimci Dünya Görüşü'nü, Devrimci Çizgi'yi ve Devrimci Ruh'u ve Mücadele Geleneği'ni sürdürecektir; bunları bugünkü koşullarda geliştirip zenginleştirecek bir devrimci hareketin yaratılması/oluşturulması anlamına gelir.

Kızıldere Direnişi'nin 13. yıl dönümünde Devrimci İşçi'nin görevlerinden bir tanesi tam da bu noktada açığa çıkmaktadır: Onu içi sonra yurtdışında Kızıldere'nin devrimci bir şekilde yeniden kavranmasının özgül anlamı, yaşanan ülkelerde/

yurtdışında güçlü bir siyasal-toplumsal-demokratik Devrimci İşçi örgütüllüğü olmaktadır. Bulunulan yerlerde, içinde yer alınan toplumsal ilişkilerde örgütlenmek, bu yerlerin ve alanların özelliklerinden ileri gelen sorunlarla iç içe yaşamak zorunda kalan yüzbinlerce insanımızın demokratik, insani, ekonomik, kültürel, toplumsal ve siyasal hak ve özgürlüklerine onlarla birlikte sahip çıkmasıdır. Maden ocaklarındaki, fabrikalardaki, okullardaki, sokaklardaki insanlarımızın insanca bir yaşama kavuşması için buralarda örgütlenmeyen, bu amaçla faaliyet göstermeyen bir anlayışın Kızıldere'yi kavradığını iddia etmek güçtür... Eğer Kızıldere salt bir "isyan çılgılığı" değil, aynı zamanda ve esas olarak yeni bir yaşam tarzını öneren devrimci ideolojinin gür bir sesiyse; bu yeni yaşam tarzı Devrimci Yol tarafından daha güçlü şekillerde tekrar dile getirilmişse... O zaman yurtdışında Kızıldere'yi anlamak demek, bu yeni yaşam tarzının unsurlarını ve özelliklerini yurtdışı koşullarına uygun düşecek şekilde yaşamak ve yaşatmak demektir.

Bugün Kızıldere'yi yurtdışında doğru kavramanın bir diğer anlamı da, bu yeni yaşam tarzını öneren ideolojik-siyasal çizgi ve anlayışla en geniş şekilde dayanışmaktır. DEV-GENÇ THKP-C, DEVRİMCİ YOL ideolojik sistematiği doğrultusunda oluşmuş bütün değerlere ve kazanımlara sahip çıkarak, bu çizginin bugünkü gerekleri ve görevleri ile dayanışmak, bu çizgi doğrultusunda devrimci bir siyasi hareket yaratılması görevlerinin yurtdışı özgül koşullarında ortaya çıkan ideolojik-siyasi görevlerini yurtdışı koşullarına denk düşecek şekilde yerine getirmek demektir.

"KIZILDERE DÜN DEĞİL,YARINDIR" şiarının bizlere anlattığı zaten bunlar değil midir?

B. ÇAKARCI
HAMBURG POSTSCHECK KONTO
Konto Nr. : 574514-204
BLZ. : 20010020

V.I.S.d.P. GÖKHANYALÇA
Schäferstr.20
2000 HH 6

12 EYLÜL VE ŞEHİTLERİMİZ

70'li yılların sonlarına doğru Türkiye'de gerek emperyalizmin genel ve bölgesel çıkarlarının, gerekse ülkedeki çıkarlarının sürdürülmesi, sınıf ilişkilerine değişik biçimlerde müdahaleyi kaçınılmaz kılıyordu. Böylesi bir müdahalenin ülke hakim sınıflarının istemleriyle cakiştiğı noktada "cunta" gühdeme geldi. Yani 12 Eylül faşist cuntası, "iç savaş" a emperyalizm ve ülke egemen egemen sınıflarının bir müdahalesi, "iç savaşın değişik biçimlerle sürdürülmesidir." Bu anlamıyla cunta, Türkiye Halklarına karşı ilan edilip uygulanan savaşın gayri-resmiliğinin resmiyete dönüştürülmesidir. Cunta, Türkiye'de emekten yana, halktan yana, iyiden doğrudan yana herşeye, herkese karşı bir "harp ilanı"dır. Esasen faşizmin her türlü haka karşı ilan edilmiş bir savaştır. İster "cuntalı" olsun, ister "klasik biçimle", isterse "sömürge tipi faşizm" in "açık" ya da "kapalı" icrasıyla: Faşizm saldırganlıktır. Faşizm kudurganlıktır. Faşizm kan dökücülüktür. Faşizm demokrasi düşmanlığıdır. Faşizm emekçilerin iliklerine kadar sömürülmesidir. Faşizm Kürt Ulusu'na uygulanan jenositittir.

Ancak cunta, elbetteki bu baskı ve teröre dayalı politikaların dışında, onlarla birlikte, yaşamın ve toplumun tüm kesitlerine ilişkin "icraatları" ile kendi içinde bütünlük oluşturan bir sistemdir de. Çünkü sınıf ilişkilerine "cuntalı" müdahale, salt "anarşi ve teröre"(!) ya da bozulan "ekonomi"ye müdahale değil, tüm boyutlarıyla ülke toplumsal yaşamına çok yönlü bir müdahaledir. Diğer bir ifadeyle Cunta Sistemi, salt cuntanın doğrudan ve kendi uygulama ve yaptırımlarıyla değil; Ekonomik, İdeolojik, Politik, Eğitim, Kültür, Din, Basın Yayın-TRT, Devlet ve Hükümet İdaresi vd. düzeylerdeki uygulamalarıyla bütünlünen bir sistemdir.

Cunta ilk günlerinden itibaren sola ve halk güçlerine karşı "açık terör" götürürken, diğer alanlardaki uygulamalarıyla faşist terörün ideolojisini yerleştirmeye, Türkiye insanını uzun yıllar kurumlaşmış cuntayı yaşamaya zorlamıştır.

Ekonomi'de daha fazla emperyalizme bağımlılık, daha fazla IMF, Dünya Bankası boyunduruğu, işçi emekçi ücretlerinin ve taban fiyatlarının düşürülmesi, yoksul halk kitlelerinin daha da yoksullaştırılması...

İdeolojik planda toplumun kendi dinamikleriyle oluşmuş şekillenmelere müdahale, faşist ideolojinin yukarıdan aşağı yaygınlaştırılması...

Eğitim'de, oluşan nisbi demokratik kurum, kuruluş ve anlayışların kaldırılması. Özgür düşüncenin kırıntılarına bile tahammülsüzlük. "Bilim özgürlüğü" nün kaldırılması bir yana, YÖK ve diğer anti-demokratik kurumlara üniversite ve yüksek okulların kışlaya çevrilmesi...

Kültür'de ülkenin özgün yaratımlarının çarpıklaştırılması-yozlaştırılmasının alabildiğine destek ve himayesi. Osmanlı kozmopolitizminin yeniden hortlatılmaya çalışılması...

Din'de insanların vijdani inançlarına bile müdahale, camilerde cunta propagandasının yaygınlaştırılması, insanların askeri kurumlara-düzen kurumlarına "bağış"(!) yapmaya zorlaması...

Basın Yayın ve TRT'de şimdiye dek oluşturulabilmiş demokratik, iletici içerikli inanç ve değer yargılarına saldırı bu kurumların faşist ideolojinin borazanı haline getirilmesi.. Devlet ve Hükümet İdaresi'nde, kırpıla kırpıla kırıntıları kalan 61 Anayasası'nın "nisbi demokratik" kurumlarının ortadan kaldırılması. En küçük demokratik örgütlenmelere bile tahammülsüzlük...

Cuntanın yerleştirmeye çalıştığı sistem kuşkusuz salt bunlarla tanımlanamaz. Devrimciler açısından cuntanın hayatın her alanında Türkiye Toplumuna dikte ettirmeye çalıştığı sistemin bütün özellikleriyle incelenip deşifre edilmesi en gerekli ve acil sorunlardan birisidir.

Her ne kadar bu sistem cuntanın ilk günlerinde açık ve net olarak ortaya çıkmamışsa da, cuntanın halklarımıza açtığı savaşın Devrimci Yol tarafından kabul edilip bunun gereklerinin yerine getirilmeye çalışılması, "Cunta Sistemi"ne karşı bir savaştır. 12 Eylül açık faşist diktatörlüğünün ilk günlerinden itibaren halka karşı köyde-şehirden, dağda-ovada, fabrikada-tarlada, okulda-camide işgal ordularının bile çoğu kez göze alamadığı bir "savaş hali" uygulanmıştır. Devrimci Yol iç savaşın cuntalı biçimlenişinde cuntaya karşı taraf olmuştur. Her savaşın kendi kuralları içinde cereyan etmesi, kaçınılmaz bir doğa ve toplum yasasıdır. Savaşın taraflarının şu ya da bu biçimde, şu ya da bu oranda kayıp vermesi de yine kaçınılmaz bir savaş kuralıdır. 12 Eylül'den bu yana savaşarak, idam edilerek, işkence tezgahında, cezaevinde -yani kuralları cunta tarafından belirlenen "savaş hali"nde- şehit düşen yoldaşlarımız bu savaşın şehitleridir. "12 Eylül Şehitleri" de tıpkı "12 Mart Şehitleri" gibi, tıpkı ON'LAR gibi açık faşizme

İhan Durmuş'a "düşmanın çokluğuna, sayımızın azlığına bakmadan kamının son damlasına kadar" kurşun sıkıran? Neydi Zafer'e, Gülbudak'a cezaevlerinde ölüme göğüs gerdiren? Neydi Hıdır'a, İlyas'a, Mustafa'ya idam sehpasında bile boyun eğdirmeyen? Nedir devrimcilere yenilginin olağanüstü olumsuzluklarını yaşıyor-ken yarınlardan emin olmayı, gelecek güzel günlere olan inancını yitirmeyi öğreten? Bütün bunların bir tek cevabı var: DEVRİMCİ YOL.

Devrimci Yol, yenilse de, ideolojik olarak bizlere dünyaya ve hayata nasıl bakılacağını gösteren; yenilgi dönemlerinin nasıl aşılabileceğini, nasıl siyasi bir hareket olunacağını, sınıf mücadelesine nasıl müdahale edileceğini, gösteren bir "dünya görüşü" ve bir "siyasal kimlik" bırakmıştır. Kuşkusuz yok ki devrimciler yenilgiyi yenmesini de bileceklerdir. Önemizdeki süreçte devrimciler için denek taşı "yenilgiyi yenme"yi öğrenmek olacaktır. Devrimci Yol'un ve şehitlerimizin bizlere bıraktıkları mirası boş harcamadan bu zor günleri aşmasını öğreneceğiz. Şehitlerimizi, siyasi eylemliliklerindeki politik özü gözardı etmeden, onun küllendirilmesine, unutturulmaya çalışılmasına izin vermeden gerçek anlamıyla anacağız. Onlar bize her şart altında mücadele etmeyi öğrettiler. Ölümü ve ölümün kaçınılmazlığını...

TANER UZUN
1961'de Şavşat'ta doğdu. 26 Aralık 1980'de Şavşat'ta çatışmada şehit düştü.

MUSTAFA ŞAHİN
1945'de Karakoçan'da doğdu. 31 Aralık 1980'de Şavşat'ta çatışmada şehit düştü.

CENGİZ AKSAKAL
1944'de Artvin'de doğdu. 31 Aralık 1980'de işkence ile öldürüldü.

FAHRİ DEDE
2 Aralık 1980'de Ardahan'da çatışmada öldürüldü.

MİNE BADEMÇİ
Urfa'da doğdu. 15 Ekim 1980'de Urfa'daki çatışmada şehit düştü.

USTAFA SEVİL
Malatya'da doğdu. 10 Ekim 1980'de Malatya'daki çatışmada öldürüldü.

AAADDİN BÖLÜKBAŞI
56'da Fatsa'da doğdu. 20 Ekim

ZEYNEL ABİDİN CEYLAN
1959'da Hozat'ta doğdu. 12 Ekim 1980'de Ankara'da işkence ile öldürüldü.

VELİ ESKİLİ
1955 yılında Konya'da doğdu. 1981'de Malatya'da çatışmada öldürüldü.

HİMMET TARHAN
1954 yılında Uşak'ta doğdu. 17 Ocak 1981 günü çatışmada şehit düştü.

AHMET UZUN
Rize'de doğdu. 1981 yılında işkence ile öldürüldü.

AYHAN ALAN
8 Ocak 1981 günü Tarsus'da işkenceci polisler tarafından öldürüldü.

ZEKERİYA AYDEMİR
1954 yılında Denizli'de doğdu. 14 Şubat 1981'de İstanbul'da çatışmada öldürüldü.

ŞENER YAZAR
1963'de Şavşat'ta doğdu. 31 Ekim 1981'de Şavşat'ta çıkan çatışmada şehit düştü.

KENAN AYDIN
1959'da Şavşat'ta doğdu. 20 Nisan 1981'de Şavşat'ta girdiği çatışmada şehit düştü.

SELİM MARTİN
1956 yılında İzmir'de doğdu. 27 Mayıs 1981 günü girdiği çatışmada yaralandı, işkenceyle öldürüldü.

VEYSEL GÜNEY
Malatya'da doğdu. 11 Haziran 1981 günü Adana'da idam edildi.

ARİF DURAN
1962'de Boçka'da doğdu. 12 Haziran 1981 günü cunta güçleri ile girdiği çatışmada şehit düştü.

ENSAR KARAHAN
1953'de Şavşat'ta doğdu. 15 Haziran 1981'de Artvin Emniyet Müdürlüğünde işkenceyle öldürüldü.

GÖKSAL MORGAN
1961'de Ardahan'da doğdu. 9 Temmuz 1981'de Ardahan'daki bir çatışmada öldürüldü.

MEHMET GÜMÜŞ
Keşap'da doğdu. 7 Temmuz 1981'de Espiye'deki çatışmada şehit düştü.

AHMET KILIÇ
Espiye'de doğdu. 7 Temmuz 1981'de Espiye'deki çatışmada şehit düştü.

ALAADDİN MÜRTEZA
Tirebolu'da doğdu. 7 Temmuz 81'de Espiye'deki çatışmada şehit düştü.

ASIM KESER
Ardahan'da doğdu. Temmuz 81'de Espiye'deki çatışmada şehit düştü.

ZEKİ SUBAŞI
Şavşat'ta doğdu. 7 Temmuz 1981'de Espiye'deki çatışmada şehit düştü.

HASAN SABİTOĞLU
Keşapta doğdu. 7 Temmuz 1981'de Espiye'deki çatışmada şehit düştü.

MUSTAFA ÖZENÇ
1958 yılında Samsun'da doğdu. 21 Ağustos 1981 günü Adana'da idam edildi.

GÖKALP ÇİFTÇİOĞLU
1982 yılında İstanbul'da girdiği bir çatışmada öldürüldü.

HAŞAN GÖK
1960 yılında Hozat'ta doğdu. 6 Haziran 1982'de Ovacık'ta çıkan çatışmada şehit düştü.

ALAYBEY YILMAZ
1956 yılında doğdu. 23 Haziran 1982'de Gölcük Emniyet Müdürlüğünde işkenceyle öldürüldü.

SATILMIŞ ŞAHİN DOKUYUCU
1940 doğumlu. 17 Haziran 1982'de Ankara Emniyet Müdürlüğünde işkenceyle öldürüldü.

ALİ
12 Temmuz 1982 günü Hatay'da meydana gelen çatışmada cunta güçleri tarafından katledildi.

SÜLEYMAN
12 Temmuz 1982'de Hatay'daki çatışmada şehit düştü.

VAHAP ATILGAN
11 Ekim 1982'de Diyarbakır'daki bir çatışmada şehit düştü.

ZAFER MÜCTEBAOĞLU
1954'de Kastamonu'da doğdu. 15 Ekim 1982'de Mamak Askeri Cezaevinde işkenceyle öldürüldü.

TURGAY ERBAY
1957 yılında Çankırı'da doğdu. 22 Ekim 1982'de İstanbul'da bir çatışmada öldürüldü.

MEHMET MUTLU ÇETİN
1983 yılında Manisa Emniyet Müdürlüğünde işkenceyle öldürüldü.

ABDULLAH GÜLBUDAK
1946 yılında Fatsa'da doğdu. 15 Mayıs 1983'de Ankara sivil cezaevinde işkenceyle öldürüldü.

İSHAK
1930 Ardahan'da doğdu. 19 Mayıs 1983'de işkenceyle öldürüldü.

İLHAN DURMUŞ
1956'da Fatsa'da doğdu. 13 Ekim 1983'de Fatsa'daki çatışmada şehit düştü.

EKREM ASLAN
13 Ekim 1983'de Fatsa'daki çatışmada şehit düştü.

MUSTAFA GÜLNAR
22 Temmuz 1983'de Antalya-Tekir-ova'da çatışmada şehit düştü.

KADİR AKSOY
20 Nisan 1984'de Ünye'de çatışmada öldürüldü.

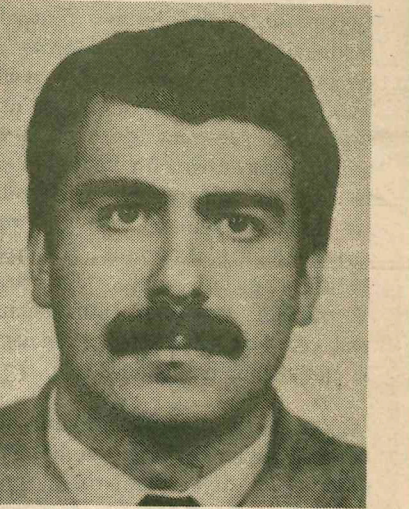
ORHAN KESKİN
15 Şubat 1984'de Diyarbakır Askeri Cezaevinde işkenceyle öldürüldü.

İBRAHİM LEVENT
21 Haziran 1984'de Ünye'de çatışmada öldürüldü.

HABİL İRGÜL
21 Haziran 1984'de Ünye'de çatışmada öldürüldü.

NECMETTİN KARAGÜLLE
21 Haziran 1984'de Ünye'de çatışmada öldürüldü.

AHMET PEHLİVAN
1953'de Artvin'de doğdu. Haziran 1984'de Tokat'ta çatışmada öldürüldü.

AYHAN GÖKVELİOĞLU
1956'da Tokat'ta doğdu. Haziran 1984'de Tokat'ta çatışmada öldürüldü.

M. ALİ SAĞIT
Mayıs 1984'de Denizli'de çatışmada öldürüldü.

İLYAS HAS
7 Ekim 1984'de Buca Cezaevinde idam edildi.

HİDİR ASLAN
1958'de Hazat'ta doğdu. 24 Ekim 1984'de Burdur Cezaevinde idam edildi.

HALİS BİLGE
7 Aralık 1984'de Amasya Cezaevinde işkenceyle öldürüldü.

ALİ
Şubat 1985'de Malatya'da çatışmada